

Sanda Hančević

PRSTEN

Inspektor Božo P. bukvalno je imao pune ruke posla, držeći u jednoj sendvič, a u drugoj pisaći blok. Olovku je bio zataknuo za uho i više puta zaboravio na nju, ali srećom mogao se izderavati na podređene i zahtijevati da mu dobave neku pisalicu. Gledano sa strane, odavao je dojam čovjeka koji traljavo obavlja svoj posao. No, to je bio samo privid, jer dok je jeo sendvič i nadlanicom brisao majonezu s usana, Božo je u mislima munjevito rekonstruirao slučaj.

Toga jutra, telefon je zazvonio prije budilice. Iz postaje mu je javljeno da su lovci pronašli neke kosti u šumi. Nije imao vremena za doručak ili kavu, pa se pomirio s tim da će ih konzumirati u hodu. A to je stvarno mrzio.

Čim je došao na mjesto zločina, počeo je nabrušeno maltretirati svih. Neispavan, gladan i bez trunke kofeina u organizmu, Božo je bio vrlo neugodan šef. Uvjeren da je okružen nesposobnjakovićima koji plaću mogu zaraditi jedino u prometnoj patroli, nije imao nimalo obzira. Iza koleričnih ispada i asortimana sočnih psovki, kmečala je frustracija nekadašnjeg vrhunskog studenta. Diplomirao je prvi u generaciji, a potom profesionalno skončao u zabiti provincije, rješavajući prometne prekršaje, sitne lopovluke i svađe među susjedima. Tek sad je doživio da dobije truplo, možda čak i slučaj ubojstva! Iako nije djelovao tako, Božo je zapravo bio jako sretan.

Mjesto zločina, okruženo trakama s natpisom stop-policija, u jutarnjoj je izmaglici djelovalo tmurno i zlokobno. Vododerine su izrovale teren i napravile duboke usjeke, a nedavne jake kiše odvalile su novi sloj zemlje sa strmine, pa su sada, pored korijenja i kamenčića, tu stršale još i blatnjave ljudske kosti. Božo je njuškao oko njih instinktom krvosljednika, sluteći da će naići na trag. I doista, u kaljuži, gdje bi sitne kosti šake neki manje pronicljivi istražitelj lako zamijenio za kamenčiće, on je ugledao prsten. Nije to bio fini, ženski prsten, srebrni ili zlatni. Zelena patina i posve običan oblik, bez ukrasa, Božu su doveli u nedoumicu. Pokupio je prsten pincetom i prinio ga bliže oku. Tek tada je primijetio da na vanjskom obruču ipak ima dva usporedna žlijeba, kao pokušaj dekoracije. Kolikogod Božo prebira po fajlovima u glavi, nije se mogao sjetiti da je ikad vidio nešto slično. Na grani iznad njega neka je vrana uporno graktala. Spustio je jedini pronađeni *corpus delicti* u plastičnu vrećicu i potegnuo ptičurinu kamenom. Nije dovoljno precizno gađao.

Po sili procedure, o svemu je izvijestio Županijsko državno odvjetništvo. Sutra će mu u uredu osvanuti neki od velegradskih kolega, koje mu opora zavist nikada nije dopustila simpatizirati. Zato se nadao da će slučaj ipak riješiti prije njih. On, Božo P., najbolji student svoje generacije.

Znao je da mora raditi brzo. Paralelno s češljanjem terena, pretraživao je policijsku datoteku i razgovarao sa sugrađanima. Izuzevši nevjerojatan bijeg ljubavnog para poodmakle dobi, koji je ispario iz staračkog doma i mjesec se dana kasnije javio razglednicom s Malte, u posljednjih dvadeset pa i više godina, nitko nije prijavio nestanak nekog člana obitelji. Žrtva je, dakle, bila stranac.

Toliko se intenzivno bavio slučajem, da ga je uskoro počeo i sanjati.

A onda mu je jednog dana sinulo. Dok je u potrazi za potencijalno sumnjivim autsajderima prekopavao hemeroteku gradske knjižnice, nabasao je na vijest o gostovanju glumačke družine. Njih sedmero na broju, naguralo se ispod masnog crnog naslova *Skandalozno!* Čim je ugledao sliku, sjetio se da su mu ih policajci gologuze dotjerali u stanicu, nakon što su, po dojavi zblanute javnosti, prekinuli njihov performans.

Božo je buljio u sliku, a špurijus je urlao – To je to! Ipak, urođeni skepticizam natjerao ga je da povećalom dobro promotri svaku osobu zasebno. Fotografija je bila jako zrnata i ta zrna su mu pred očima igrala kao crne i bijele špekule. Pa ipak je, nakon detaljnog pregleda, na sićušnom prstu jednog dugokosca, ugledao prsten koji je neodoljivo podsjećao na *corpus delicti*. Eh, da nije bio na javnom mjestu, pustio bi Božo glasa, možda čak i zapjevao od ponosa i sreće! Onakav šugavi limeni prsten mogao je nositi samo neki ostarjeli hipi, naslađivao se kasnije, dok je pisao finalno izvješće kolegama u velegrad. – Sigurno je umro od droge, a družina se riješila tijela – bajao je sam za sebe, tipkajući u tišini. Bio je dosta oprezan u iznošenju zaključaka, no slavodobitnost je ipak hlapila između redova.

Od Božinoga poleta, u postaji kao da je zasjalo sunce: bila je ugodna promjena vidjeti nekadašnjeg vječnog mrguda kako leprša hodnicima lagan kao leptirić... I to stanje zena potrajalo je neko vrijeme, sve dok nije stigao odgovor. More podataka, u kojem će se nesretni Božo uskoro utopiti, izlilo se na njega slabo poznatim rječnikom. To nije bila forenzika, ni kriminalistika, čak ni medicina. Bila je to arheologija. Dok je drhtavom rukom listao izvješće, osjećao je kako mu podsmjeh iza leđa raste, kao neka ogromna napuhana žvaka koju je po ustima razvlačio onaj ostarjeli hipi iz njegove mašte. Za kraj mu je još mogao pokazati srednjak na kojem se zelenio prsten od brončanog lima, navodno karakterističan nalaz u grobovima kasnog srednjeg vijeka, datiran u razdoblje od 13. do 15. stoljeća.

Dalje nije mogao čitati. Nije ni trebao. Odložio je izvješće, sjeo za stol i natipkao ostavku.